

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συντάσσεται υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ελάχιστον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αλληλεις παραχθέν εις την γλώσσαν των δημοταίω και υπό του Ομογενειακού Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ως άγνώστου βλαστον και χρησιμώτατον εις τους γράδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΡΩΤΕΑ	
Εξαετηρίου	Εξαετηρίου
Ετήσια 80.8.—	Ετήσια 10.—
Εξαμήνιος 4.50	Εξαμήνιος 5.50
Τριμήνιος 2.50	Τριμήνιος 3.—

Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην εκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΗΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΓΑΡΥΦΗ ΤΩ 1879
 ΔΙΕΚΡΙΘΗ ΚΑΙ ΕΚΑΘΗ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
 Από των Ηρακλέων, Έρωτες, λ. 10. Έρωτες, λ. 15
 Φύλλα προηγουμένων ετών, Α' και Β' περιόδου
 τιμώνται διαφορικώς, λ. 25
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Οδός Ερμούλου 40, 38, παρά το Βασιλικόν

Περίοδος Β' — Τόμος 22ος

Έν Αθήναις, 11 Απριλίου 1915

Έτος 37ον — Αριθ. 19

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

— Εδώ θα κοιμάσαι, μικρέ. Θα μου δίδης ένα πιάστρα την ημέρα, όταν θα έχης λεπτά.

— Μάλιστα, κυρία, απεκρίθη ο Ραούλ και έλπιζα από αύριο.

— Ας είναι και από μεθαύριο έκοιμεν ή Ιταλίσ και, κρούσασα την κόρην της, ήρχισε να πλένη μαζί της τα πιάτρα.

Ο Ραούλ και ο Πάολι εξήλθον από το σπίτι εκείνο το όποιον θα ήτο του λοιπού ή κατοικία του άσπιτου των δεσποινίδων της οδού Σαιντ-Αιγιάν. Βεβαίως δεν ήτο πολυτελές, ούτε καν εύπρόσωπον· αλλά μ' ένα πιάστρα την ημέρα, δεν ήμπορούτε κανείς να παιτήση καλλίτερον.

Μ' όλην αυτήν την σκέψιν που έκοιμεν, ο Ραούλ δεν ήμπόρεσε να ήμνη ενθυμηθή με κάποιον πόνον την κοιμήν και καθαράν κομμορούλάν του, την τραπεζαριάν με τον μουσαμά εις το πάτωμα και τον σκιερόν κήπον του αϊκιστου της οδού Σαιντ-Αιγιάν, εις το

Μια υψηλή κοπέλλα, δεκαπέντε ετών... (Σελ. 148, στ. β)

Σανλί. Άλλ' άπεδιάζε ή γρήγορα την νοσταλγίαν του, ανακάλλεσας και τας άποικρουστικάς μορφάς των τριών γερωντοκορών.

Και έφθασεν ή ώρα που έπρεπε γάρχιση την άργασίαν του. Εις τους δρόμους και τα πεζοδρομία επανέυρε τα θορυβώδη σμήνη των παιδιών, τα όποια είδα την προηγουμένη νύκτα εις τας γράφια της Νάτσιόν.

Χάρις εις την ύποστήριξιν του Πάολι, έγινεν εν τούτοις θεατός, χωρίς νέα επεισόδια, εις την συντεχνίαν των μουσικάων, οι όποιοι τον άθάκτισαν άμέσως με τ' όνομα Έλ Φραντσίε (ο Γάλλος).

Πολλάς ώρας έπεριμένε την στιγμήν κατά την όποιαν οι άσπεριναί έφημερίδες θα εξήρχοντο από τα πιεστήρια.

Καθισμένος επί του πεζοδρομίου, έκτύταζε τους συναδέλφους του, οι όποιοι επάλευον χάριν διασκεδάσεως ή έπαίζαν άκουάνα ή γράμματταν.

Επιτέλους ήρχισεν ή διανομή. Τη έδωσαν μίαν δέσμην από κενήντα εφημερίδας (*).

Και άφού έφωδιάσθη μ' αυτό το έμπορεύμα, του είπαν τους αριθμούς των τραίμ, τα όποια έπρεπε να πάρη, δια να φθάση εις Μπελγράνο.

— Τη 35, το 36 ή το 38.
 Έστάθη όλίγον εις τον δρόμον, και μόλις είδεν ένα από τους αριθμούς που τώ είπον, επήδησεν εις το τραίμ με τας εφημερίδας του και ήρχισε να φωνάζη, όπως τον είδιδαζαν το τραί.

Έπέρασεν όλον το βράδυ, πηδών από ένα τραί εις άλλο. Ένώταζε πως έκαμψαν οι συναδέλφοί του και προσεπάθει να τους μιμήται. Ούτως έμαθε μετ' όλίγον να αναρωχόται δεξιώτερα εις τα κινώμενα βαγόνια και να πηδά από αυτά, χωρίς να πτώση.

Εις τας ένδεκα, έξώδευσεν έλας του τας εφημερίδας κα' επέστρεψε κατακουρασμένος, άλλ' ευχαριστημένος,

(*) Ίδ' εικόνα προηγ. φύλλ., σελ. 141.

«Είχεν άποκτήση τό ύπος και την όβην των μουσικάων...» (Σελ. 150, στ. α)

εις το κονβεντίλλο, δια να κοιμηθή.

Έπεσε σάν ψόφτος εις το κρεβάτι, που του είχαν δείξη το μαριμέρι και άπεκοιμήθη άμέσως τήσον βαθεία, ώστε τίποτε δεν ήσχυσε να τον έξυτησή, ούτε τα κλάματα και τα γέλια των παιδιών, ούτε των άνθρώπων τα ροχαλητά, τα όποια άπετέλουον έκχωσαν-τικήν αναστασίαν.

Άλλ' εις την συναυλίαν αυτήν προσέθεσε και ο Ραούλ μίαν νόταν, έξαικολούθων να φωνάζη και εις τον ύπνον του: «Θύλαγμα χέρσι!... Ραζόν κουίντα!»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Η ΟΡΑΙΑ ΚΥΡΙΑ ΤΟΥ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΥ ΠΛΑΖΑ

Ένδιαιρέουσα είδοποιήσις

Από ενός περιόπου μηνός ο Ραούλ διήγε την τραγίαν ζωήν του εφημεριδοπώλου. Πότε με φλογερών ήλιον, πότε με ραγδαίαν κατακλιμακίαν βροχήν, — και εις το Βουένος Άύρες βρέχει φοβερά, — ο μικρός μας ήρώας έφημαλούθη να αναδικασθείνη σε

τραμ ή να διασχίσει τα συμπαγή πληθύνοντα κρατών υπό μάλισ την δέσμη των εφημερίδων του. Είχεν αποκτήση τῆς ιδιαίτερον ὕψος, καθὼς και τὴν ἐξωτερικὴν ὄψιν τῶν μουσικῶν, — κουρελιάρης, εὐπάλυτος, γυμνόστηθος, — κ' ἐξερῶνιζε τοὺς τίτλους τῶν ἐ-

α' Ο Ραούλ ἐδιάβαζε πέντε-ἕξ φορές τὴν ἀγγελίαν... (Σελ. 150, στ. β')

φημερίδων με ὀρεῖαν λαρυγγώδη φωνήν, ὡς και οἱ πλέον ἐξησχημένοι.

Τὸ κοινὸν ἐν τῇ λαῶν δὲν τὸν ἐτρόμαζε πλέον και μετὰ ταπεινότητα τραγὰματα τῆς ἡμέρας, ἐκοιμᾶτο ἐπὶ τοῦ σκληροῦ του στρώματος, ὡς ἐπὶ τῆς μαλθακοτέρας κλίνης. Ἡ ζωὴ τῆς πάλευς δὲν εἶχε πλέον μυστήρια δι' αὐτόν. Ἡμποροῦσε τώρα νὰ πληροφορηθῆται και τοὺς ξένους.

Ἐφθασε νὰ κερδίῃ τέσσαρα ὡς πέντε πιάστρα τὴν ἡμέραν, τὰ ὅποια τῷ ἐπέτρεπον νὰ πληρώσῃ τὴν τροφήν του και τὸ ἐνοίκιον εἰς τοὺς γονεῖς τοῦ Πάουλι, και νὰ χώνῃ ἀκόμη μερικά χαρτονομίσματα εἰς μίαν κάλτσαν, τὴν ὁποίαν ἐκρύβε κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι του.

Μ' ἄλλ' αὐτὰ τὰ λοιπὰ ἀποτελέσματα, ὁ Ραούλ δὲν εἶχε σκοπὸν νὰ ἐξακολουθήσῃ αἰωνίως τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἐφημεριογράφου, τὸ ὅποιον τῷ ἐφαίνετο ἀνάξιον αὐτοῦ. Βεβαίως, ὁ Πάουλι ἦτο καλὸς φίλος και ἠσθάνετο πρὸς αὐτὸν μεγάλην εὐγνωμοσύνην διὰ τὴν βοήθειαν ποῦ τοῦ προσέφερον· ἀλλ' ἡ προστριβὴ με ὅλα ἐκεῖνα τὰ μαγκόπαιδα τῷ ἦτο ἀνυπόφορος.

Διὰ νὰ πολεῖ ἐφημερίδας, ὁ Ραούλ ἐβάλλη και νὰ τὰς διαβάσῃ. Εἶχεν ἤδη παρατηρήσῃ τὰς πολυαριθμοὺς ἐκείνας σελίδας τῶν ἀγγελίων, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν τὸ μεγαλύτερον μέρος τῶν ἀμερικανικῶν φύλλων και εἶχεν ἐνοήσῃ τὴν σκοπιμότητα αὐτοῦ τοῦ μέσου, τὸ ὅποιον χρησιμεύει ἀποκλειστικῶς εἰς τοὺς ζητούντας ἐργασίαν ἢ εἰς τοὺς ἐπιθυμούντας ὑπηρετήν, συνέταρον ἢ οἰκίαν πρὸς ἐνοικίωσιν.

Ἀπὸ τίνος ὁ Βελάσκος τῷ εἶχεν ἀναθεῖναι, ἐπειδὴ ἦτο Γάλλος, τὴν πώλησιν τῆς μεγάλης γαλλικῆς ἐφημερίδος τοῦ Βουένος-Ἀύρες «Ταχυδρό-

μος τῆς Πλάτας». Ὁ δὲ Ραούλ, ὁ σάκης εἶχεν εὐκαιρίαν, δὲν παρέλειπε νὰναγιώσκῃ ὅλον αὐτὸ τὸ φύλλον, συμπεριλαμβανόμενον και τῶν ἀγγελίων. Ἐζητεῖ νὰ εὕρῃ καμμίαν καταλληλὸν ἐργασίαν, διότι ὁ σκοπὸς του ἦτο νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ Βουένος-Ἀύρες. Εἶχε βαρεθῆ τὴν μεγάλην αὐτὴν πόλιν με τοὺς ὁμοιομορφοὺς τῆς δρόμους και τὴν τυπικὴν ζωὴν κ' ἐκοιμᾶτο νὰ γνωρίσῃ τὸ κάμπιον, τὴν πᾶμπαν, τὴν ἀληθινὴν Ἀμερικὴν με τοὺς Ἰνδοὺς, με τοὺς γκαουτσὺς τῆς.

Δυστυχῶς, αἱ ἀγγελίαι ποῦ ἐβλεπε καθ' ἑκάστην δὲν τοῦ ἐταίριαζαν. Ἐζητούσαν ξυλοῦργοὺς, σιδηροδρομοὺς, κηπουροὺς διὰ τὴν ἐξοχὴν, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἐζητοῦσεν εἰς παιδί, μὴ γνωρίζον νὰ κάμῃ ἄλλο παρὰ σχέδια και γελοιογραφίας. Αἱ ἐλλπίδες τοῦ Ραούλ ἤλαττοῦντο ὅλον· αἱ μόνον ἀπὸ συνήθειαν ἐξηκολούθει νὰ διαβάσῃ τὰς ὀκτὼ σελίδας τῶν ἀγγελίων τοῦ «Ταχυδρόμου τῆς Πλάτας», ὅταν ἐξαφῆ μίαν ἡμέραν, εἰς τὴν πρώτην σελίδα τῆς ἐφημερίδας, ἐσυλλάβισε τὴν ἐπιμέντη ἀγγελίαν:

«Ζητεῖται διὰ τὴν ἐξοχὴν παιδί δεκαπέντε ἐτῶν ποῦ νὰ ὁμιλῇ γαλλικὰ και νὰ ξέρῃ ἀπὸ ἄλογα. Ξενοδοχεῖον Πλάζα, δι' ἀμερίσιμα 9, Μίς Βρίδζ».

Ὁ Ραούλ, ἐδιάβασε πέντε-ἕξ φορές τὴν ἀγγελίαν αὐτὴν, ἢ ἢ ποῖα τὸν ἐνδιέφερεν ἰδιαιτέρως. Δὲν τοῦ ἐταίριαζε βέβαια εἰς τὴν ἐντέλειαν, ἀλλ' ἀπ' ὅσας ἐδιάβασεν ὡς τώρα, ἦτο ἡ πρώτη ποῦ τοῦ ἐφάνη ὅτι ἔξισε τὸν κόπον νὰ κάμῃ ἕνα διδάγμα.

Τούλαχιστον εἶχε μερικά ἀπὸ τὰ προσόντα ποῦ ἐζητούσαν. Καὶ ἐν πρώτοις τὴν ἡλικίαν. Δὲν ἦτο ἀκόμη δεκαπέντε ἐτῶν, ἀλλὰ τὸ ἀνάστημά του, ἢ σωματικὴ του ἀνάπτυξις τῷ ἐπέτρεπον νὰ εἰπῇ ὅτι εἶνε. Ἐπειτα ὁμιλοῦσε γαλλικὰ. Ἀπὸ ἄλογα ὅμως δὲν ἐγνώριζε και πολλὰ πράγματα. Εἰς τὸ Σανλι δισκεδᾶσε κάποτε καθ' ἑαυτοῦ τὰ πούλαρια, ποῦ ἀνέτρεφεν ἕνας κηματίας τοῦ Σαντιγὸ εἰς ἕνα κτήμα, πλη-

σίον τῆς οἰκίας ὅπου ἐκατοικοῦσε, κ' ἐνεθυμειτο τὰς πολυαριθμοὺς πτώσεις ἐπὶ τῆς γλῶσσης, τὰς ὁποῖας τῷ ἐστοίχισαν αὐτὰι αἱ ἀπόπειραι. Εἰς τοῦτὸ και μόνον περιορίζοντο αἱ ἱσπανικαὶ του γνώσεις.

Ἀλλὰ ζῶν εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ὁ Ραούλ εἶχε μάθῃ, ὅτι εἰς τὸν τόπον αὐτόν τὸ θάρρος, ἢ τόλμη, περνοῦν κάποτε καλλίτερα ἀπὸ μίαν πραγματικὴν ἰκανότητα. Εἶχεν ἀκούσῃ πολλὰκις νὰ διηγοῦνται περὶ ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἐγενίαν καλλιεργήται, γεωπόνοι, μηχανικοὶ, οἰκοδόμοι, χωρὶς νὰ ἔχουν καμμίαν εἰδικότητα, και οἱ ὁποῖοι μολοντότο ἐπέτυχον. Οἱ μόνον, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐπέτύχανον ποτὲ εἰς τὴν Ἀργεντινὴν, ἦσαν οἱ δειλοὶ, ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι, ἂν και προικισμένοι με γνώσεις και προτερήματα, δὲν ἔξευραν νὰ τὰ χρησιμοποίησούν.

Διατὶ λοιπὸν νὰ μὴ ζητήσῃ τὴν προσηραμένην θέσιν; Ἦτο μίαν εὐκαιρία, τῆς ὁποίας ἐπρεπε νὰ ἐπωφεληθῆ, και μάλιστα τὸ γρηγορώτερον, διότι ἡ ἐπιτυχία ἐξηρτάτο ἴσως ἀπὸ τὴν ταχύτητα τῆς ἐπιργασίας. Τὸ νὰ παρουσιασθῆ πρώτος θὰ ἦτο δι' αὐτόν πλεονέκτημα.

Ὁ Ραούλ ἀνέγνωσε τὴν ἀγγελίαν τῆς γαλλικῆς ἐφημερίδος εἰς τὰς ἕξ τὸ πρῶν και ἠτοίμασθη νὰ τρέξῃ ἀμέσως εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον Πλάζα. Ἐπειτα ὅμως ἐσκέφθη, ὅτι θὰ ἐκάμνε καλλίτερα νὰ περιμένῃ καμμίαν ὥραν, διότι οἱ πλούσιοι ἄνθρωποι ποῦ ἐκατοικοῦσαν ἐκεῖ, δὲν θὰ ἐξυπνοῦσαν τὸσον ἐνωρίς ὅσον οἱ πτωχοὶ ἐφημεριογράφοι.

Ἐκτός τούτου, τὸν ἀνησυχούσε και κάτι ἄλλο: ἢ ἐνδυμασίαν του. Τὸ πανταλόι του, κ' οὐρελιασμένον εἰς συνεκράτειν εἰς τὴν μέσῃν του μ' ἕνα σπάγγον. Τὸ ὑποκάμισόν του ἄφανε γυμνὸν ἔδωκεν τοῦ σκεδὸν τὸ στήθος· και ἀντὶ ὑποδημάτων, ἐφορούσε παντοφύλας με σχοινία, ποῦ τὸν ἐβοηθοῦσαν καλλίτερα διὰ νὰ τρέξῃ.

Ἄν παρουσιασθῆ με τοιαύτην περιβολὴν εἰς τὸ ἀριστοκρατικὸν ἐκεῖνο ξενοδοχεῖον, ἐκινδύνευε νὰ κάμῃ κακὴν ἐντύπωσιν εἰς τοὺς ἀνθρώπους ποῦ

«Ἐἶπεν εἰς τὸν μεγαλοπρεπῆ θυρωρὸν ὅτι ἤθελε νὰ ἰδῇ τὴν μίς Μπρίδζ...» (Σ. 151, στ. α')

ἐπήγγινε νὰ παρακαλέσῃ. Ἀγέθη, ὅταν εἰς ἕνα τραμ και ἐπέστρεψεν εἰς τὴν κατοικίαν του, πρὸς μεγάλην ἐκπληξίν τῆς μητέρας τοῦ Πάουλι, ἢ ὅποια τὸν ἠρώτησεν ἂν ἦτο ἀρρωστος. Τοιαῦται κατοικίαι εἶνε τρόπον τινὰ ἀπηγορευμένα εἰς τοὺς ἄνδρας κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας. Δὲν ὑπάρχει θέσις δι' αὐτοὺς ἐκεῖ ὅπου ἐργάζονται αἱ γυναῖκες, πλύνουσαι, μαγειρεύουσαι, ράπτουσαι ἢ περιποιούμεναι τὰ βρέφη.

Ὁ Ραούλ ἀπεκρίθη ἀπλῶς ὅτι ἤθελε νὰ ἐνδύθῃ διὰ μίαν ἐπίσκεψιν και τὸν ἄριστον ἤσυχον. Τότε ἐπήρην ἀπὸ τὴν κρύπτην του ὅσα χρήματα εἶχε μαζεμένα και ἐπήρην εἰς τὰς στοὰς τοῦ Πάζέοντι Τζούλιο, εἰς τὰ μαγαζιά ἐκεῖνα, τὰ ὅποια τὸν εἶχαν ἐλπίσῃ και τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἀφίξεώς του. Ἀλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν ἐστάθη φρόνιμος και, ἀφίμων κατὰ μέρος τὰς ζῶνας και τὰ ὄπλα, περιορίσθη νὰγοράσῃ ἕν ὑποκάμισον, ἕν ὠραιὸν κόκκινον φουλάρι, και ἕνα σακκάκι στακτὶ ποῦ τοῦ ἐπήγγινε θαυμασία. Ἐπιστρέψας εἰς τὸ κοινὸν ἐντὶ ἄλλο, ἐπλήθη ἐπιμελῶς με σαποῦνι, ἐκτένισε καλὰ τὰνυπότακτα μαλλιά του κ' ἐφόρεσε τὰ κινούργια του φορέματα. Ἡ κίτρινες ἐκείνας μπότες, ἢ περιφρῆμες, ποῦ εἶχαν γλυτώσῃ ἀπὸ τὸ ναυάγιον, συνεπλήρωσαν τὴν πρᾶξιάν του, ἀπὸ τὴν ὁποία ἐμεινεν εὐχαριστημένος, ἐλπίζων ὅτι θὰ ἐκάμνε καλὴν ἐντύπωσιν.

Ἡ ὄραία ἀμαξίον.

Ἦτο περίπου ἡ ἑνάτη τῆς πρωίας, ὅταν ὁ Ραούλ εἰσῆλθεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον Πλάζα, ἐπὶ τῆς πλατείας Σαιν-Μαρτέν, μίαν τῶν ὠραιότερων τοῦ Βουένος-Ἀύρες, ὅπου ὑπάρχουν δένδρα και πρασιά.

Κρατῶν τὴν ἐφημερίδα του, εἶπεν εἰς τὸν μεγαλοπρεπῆ θυρωρὸν, ὅτι ἤθελε νὰ ἰδῇ τὴν μίς Μπρίδζ. Ὁ θυρωρὸς, ἐνοήσας δι' ἐνὸς βλέμματος με ποῖον εἶχε νὰ κάμῃ, τῷ ἀπήντησε με ἔκτρον ὕψος, ὅτι ἐπρεπε νὰ υπάγῃ νὰ περιμένῃ ἔξω εἰς τὴν αὐλήν. Ὁ Ραούλ ὑπήκουσε σατυσμένος. Εἰς τὴν αὐλήν, ἐστάθη πρὸ τῆς κλιμακῆς τοῦ ξενοδοχείου, βλέπων ἀνησυχῶς τοὺς ἀνθρώπους ποῦ εἰσῆρχοντο ἢ ἐξῆρχοντο. Μήπως μετὰξυ αὐτῶν εὕρισκετο και κανένας ποῦ ἐπήγγινε διὰ τὴν ἰδίαν δουλειάν;

Ὅταν εἶδεν ἕνα παιδί δεκαπέντε ἐτῶν νὰ καταβαίνει, με χαροῦμενον πρόσωπον, τὴν κλιμακὰ, ἠσθάνθη ἕνα καλὸν κ' ἐφίθουσε.

«Νὰ το... εἶπε πολὺ ἀργά... αὐτὸ θὰ ἐπήρην...»

(Ἐστειλε συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΚΑΤΑ ΒΑΘΟΣ ΟΜΟΣ...

Ἀγαπητοὶ μου, ἩΓΑΙΝΩ συχνα εἰς ἕνα συγγενικόν μου σπίτι, ὅπου ὑπάρχουν δύο κοριτσάκια, ἀδελφοῦλες δῶδεκα και δεκατριῶν ἐτῶν. Ἡ μεγαλύτερα λέγεται Ἀγλαΐτσα ἢ δὲ μικροτέρα Ἀνθούλα. Ἐμπορφεσ και ἢ δὲν, χαριτωμένες, τρυφερές, γλυκές, ἔξυπνες με πολλὰ προτερήματα πραγματικῶς. Φαίνεται ὅμως, ὅτι μετὰξυ τῶν δὲν περνοῦν καθόλου καλά. Αἰωνίως γρινιάζουν, αἰωνίως μαλώνουν, αἰωνίως τσακνώνονται. Διὰ τὸ τίποτε, διὰ τὸ παραμικρόν. Καὶ ἐνῶ εἶνε καλές με ὅλον τὸν κόσμον, καλόβολες, πρόθυμες, ὑποχρεωτικῆς, μετὰξυ τῶν δειχνοται ἐγωίστριες, πεισματάρεις, ἰδιότροπες, παράξενες, τέρατα, θὰ ἐλεγες, κακίας. Εἶνε ἀδύνατον νὰ υπάγῃ εἰς τὸ σπίτι τῶν χωρὶς νὰ τὰς εὕρῃ εἰς ἕνα καυγῶν μικρὸν ἢ μεγάλον. Ἀλλὰ συνήθιστα μεγαλύτερον. Ἡ αἰτία θὰ εἶνε ὅτε ἕνα τετραδίων ποῦ ἐπήρην ἡ Ἀνθούλα τῆς Ἀγλαΐτσας ποτε μίαν ζωγραφίαν ποῦ ἐπήρην ἡ Ἀγλαΐτσα τῆς Ἀνθούλας ποτε μίαν κάρταν τῆς μαμμᾶς, ποῦ τὴν διαμφοσθῆτοῦν και αἱ δύο ποτε μίαν ποδιά ἢ μίαν κορδέλλα, ποῦ καθεμία ἰσχυρίζεται, ὅτι εἶνε ἢ δική της. Ἀλλὰ τὰς περισσοτέρας φορές, τὸ μῆλον τῆς ἔριδος εἶνε ἀληθινόν... μῆλον, ἢ ἀλλὰδι, ἢ πορτοκάλι, ἢ γλύκισμα. Εἰς τὸ τραπέζι, ὅτι κάρη ἢ μίαν, ἢ ἄλλη ἰσχυρίζεται ὅτι τὸ ἐμάτισε πρώτη και τὸ θέλει. Τοῦ κῆκου τῆς δίδουν ἄλλο, καλλίτερον, μεγαλειότερον. Θέλει ἐκεῖνο, τὸ ἴδιον ποῦ ἐπήρην ἡ ἀδελφὴ της. Πολλάκις ἡ μαμμὰ των θυμῶνει, ἀρπάζει τὰ διαμφοσθῆτομενα πράγματα και τὰ πετᾷ ἀπὸ τὰς γάστρας.

«Ἐτσι, λέγει, γὰ νὰ μὴ τὸ κάρη οὔτε ἡ μίαν, οὔτε ἡ ἄλλη! Τὸς πετᾷ μαλόβια, τοὺς πετᾷ ζωγραφίεις, τοὺς πετᾷ κορδέλλες. Ποσα πῆγγαν ἔτσι ἐπὶ δρόμῳ, ἐπὶ κερραμίδια, ἢ, σχισμένα, ἐπὶ καλαθὶ τῶν σκουπιδίων! Ἀλλὰ ποῦ νὰ βάλουν γνῶσιν ἢ μικρές! Παῦνον μίαν στιγμὴν τὸν καυγῶν, διὰ νὰ ξαναργίσουν μετ' ὀλίγον ἄλλον. Ὅταν ὑπάρχῃ καλὴ διάθεσις, βλέπετε, αἰτίαι δὲν λείπουν ποτε.

Προχθές ἐξαφῆ ποῦ ἐπήγγα, ὁ καυγῶν ἦτο δι' ἕνα ζευγάρι γάντια. Τὴν προηγουμένη ἡμέραν, ἡ Ἀγλαΐτσα εἶχε φορέσῃ τὰ γάντια τῆς Ἀνθούλας, τὰ ὅποια, δὲν ξέρω πῶς, ἐχάθησαν. Καὶ ἡ Ἀνθούλα ἤθελε σήμερα νὰ φορέσῃ τὰ γάντια τῆς ἀδελφῆς της.

— Μὰ εἶνε δικὰ μου! ἐφώναζεν ἡ Ἀγλαΐτσα.
— Δὸς μου τότε τὰ δικὰ μου! ἀπαντοῦσε ἡ Ἀνθούλα.
— Πῆγγανὲ νὰ τὰ βρῆς!
— Πῶς νὰ τὰ βρῶ, ἀφοῦ μὲν τὰ χάσας;
— Ἐγὼ; δὲν σοῦ τὰ χάσα ἐγὼ! Τὰ φορέσα χθές μίαν στιγμὴν, ἀλλὰ ἐπειτα τάφισα ὅπανος ἐπὶ τραπεζί.
— Τί ἐγέναν λοιπόν;
— Δὲν ξέρω ἐγὼ. Νὰ μοῦ δώσῃς τὰ γάντια μου!
— Νὰ μοῦ δώσῃς και σὺ τὰ δικὰ μου.
— Κακὴ!
— Βοῦ εἶσαι κακὴ!

Και ἀρχίζουν τὰ κλάμματα. Τί νὰ κάμῃ ἢ μητέρα; Νὰ πετάξῃ και τὰ γάντια; Τὰ λυπᾶται. Πάχκει καιτὸν και ἀνακαλύπτει ἕνα ἄλλο ζευγάρι. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν τὸ θέλει οὔτε ἢ μίαν, οὔτε ἢ ἄλλη. Καὶ τὰ κλάμματα ἰεσακολοῦθουν.

«Ἄχ, Παναγία μου, ἐφώναζε ἡ μαμμὰ. Ὅσα με προσλάνουν αὐτὰ τὰ παιδιὰ! Μὰ νὰ μαλώσουν ἔτσι ἀπὸ τὸ πρῶν ὡς τὸ βράδυ. Ἐπιτέλους θὰ τὰ χωρίσω. Θὰ κλείσω τὴ μίαν εἰς ἕνα σχολεῖο, και θὰ κρατήσω τὴν ἄλλη ἐπὶ σπῆτι. Νὰ, αὐτὸ θὰ κάμω!

Παρατηρῶ, ὅτι εἶνε ἢ μόνη ἀπειλὴ ποῦ φέρει κάπως ἀποτελεσμα. Ὅλα κ' ὅλα, ἀλλὰ μόνον νὰ χωρισθοῦν δὲν θέλουν ἢ ἀδελφοῦλες. Διατι ἀρὰ γε; Ἀφοῦ μαλώσουν αἰωνίως, ἀφοῦ ἢ μίαν δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἰδῇ τὴν ἄλλην, ἀφοῦ ἢ συμβίσις τῶν καταναρᾷ μαρτύριον και δι' αὐτὰς και δι' ὅλους, δὲν θὰ ἦτο καλλίτερον νὰ χωρισθοῦν;

Τὸ λέγα κρυφὰ τῆς μαμμᾶς των, ἢ ὅποια κρυφὰ ἐπίσης μοῦ ἀπαντᾷ:

— Τρώγονται, ναί! κατὰ βάθος ὁμῶς ἀγαπιεῖνται, λατρύονται. Νὰ ἰδῆς ὅταν ἀρρωσταίνῃ ἢ μίαν, πῶς κἀνὲι ἢ ἄλλη!... Ἄ, κατὰ βάθος εἶνε πολὺ ἀγαπημένες.

Κατὰ βάθος... ἴσως. Ἡ μᾶλλον εἶμαι βέβαιος κ' ἐγὼ, ὅτι ἡ Ἀγλαΐτσα και ἡ Ἀνθούλα δὲν ἀσθάνονται παρὰ ἀγάπην. Διατι ὅμως νὰ μὴ ἐκδηλώνουν παρὰ μίση; Τὴ ἀγάπη εἶνε αὐτὴ ποῦ ἐκδηλώνεται με κακίαν, με ζήλειαν, με σκληρότητα, με μαλώματα, με γρίνιας; Μοῦ φαίνεται, ὅτι ἢ ἀγάπη πρέπει νὰ ἐκδηλώνεται με καλωσύνην, με τρυφερότητα, με γλυκύλογα, με φιλικὰ. Καὶ προπάντων με ὑποχωρή-

δεις, με θυσία, με έργα. Ήραϊον πρόβλημα να βλέπεις δύο κορίτσια πιασμένα από τα μαλλιά, και ο άλλος να σου λέει: «μη βλέπεις! λατρεύονται... κατά βάθος!» Αλλά διατί κατά βάθος και όχι και κατ' επιφάνειαν; Διατί να κρύβεται η αγάπη, που είναι το ωραιότερον πρόσωπο, και να παρουσιάζεται σαν μίσος, που είναι το άσχημότερον;... Και όμως πολλά παιδιά, και πολλοί μεγάλοι, έχουν το κακόν ιδίωμα να γαμπαίνουν από μέσα και απέξω να μισούν ή να φαίνονται αδιάφοροι. Μα δεν είναι παράλογον αυτό;

Πρώην καθηγητής της ιστορίας κατά τους μέν, πρώην δικηγόρος κατά τους δέ, περιπεσών βαθμηδόν εις την εσχάτην πτωχείαν και συγγνώμην τώρα, έσον τώ επέτρεπον τα μέσα του, εις τας ταβέρνας αυτής της συνοικίας του Λονδίνου και κυρίως εις το μπαρ του κύρ-Θωμά.

Προς επίματρον, ο άνθρωπος δεν ήτο και τόσο καλός εις την υγείαν του, την διανοητικήν, και θαύκεις έγινε κανένα ποτήρι παραπάνω, — το όποιον συνέβαινε συχνά, — τον άφρινε και το τελευταίον λείψανον του λογικού, και τότε οι φίλοι του διασημάδων υπερβολικά με την τρελλήν του φιλοσοφίαν και με τους κομψώδεις λόγους που έβγαζε διά τώ τίποτε.

Οι κακοποιοί που εσύγγαζαν εις τας ταβέρνας εκείνας, συνεισέλασαν τον «καθηγητήν» διά νομικά ζητήματα, σχετικά με τα έγγραφα των, αμείβοντες τας συμβουλάς του με όλίγα σελίνια, ή τώ ανέθεσαν επί πληρωμή την σύνταξιν καμιάς σπουδαίας επιστολής, την οποίαν δεν ήμπορούσαν να

μόλις τον είδε, τον υπεδέχθη με τον μεγαλειότερον άνθουσιασμόν.

— Χαίρω πάρα πολύ που σας βλέπω! του εφώνασε. Και ότι έλεγα πώς αυτό τόν καιρό έγιναντε πολύ άκριβοθώρητος.

— Χωρίς να τώ θέλω κ' εγώ, έστνάξεν, ο «Καθηγητής». Αί εργασίαι πηγαίνουν τόσο άσχημα τώρα!...

— Μη σας νοιάζει γι' αυτό! υπέλαθεν ο κύρ-Θωμάς με γλυκό μειδιάμα. Πήτέ μου μόνο, τί μπορώ να λάβω την τιμή να σας προσφέρω;

— Την τιμή να μου προσφέρετε;... εφίθυρσεν ο «Καθηγητής», άσυνείθιστος εις τέτοιαν γλώσσαν τότε λοιπόν ως είναι ένα... ένα...

— Ένα ούτσκου πρώτης! έπρότεινε ο καταστήματάρχης.

— Όπως αγαπάτε, άπεκρίθη ο «Καθηγητής», ο οποίος δεν έπίστευε ταυτιά του ένα ούτσκου!

Ο κύρ-Θωμάς έσεβήρισε τον πελάτην του. Μετ' όλίγον έπήρε κ' έκάθητε κοντά του, του εναγέμισε τώ ποτήρι τω, τον εκτύπησε φιλικώς εις

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

— Άς κάνη υπομονή, υπέλαθεν ο κύρ-Θωμάς. Άν θέλετε όμως, άφίστε μου αυτά τώ γραμμάτια να τώ φυλάξω και όταν έλθη ο «καθηγητής» να τώ τώ δείξω. Άν είναι σοφός, όπως λέει, τώ τώ διαβάση και όταν ξαναπιάσει-

τε από εμά, εγώ τώ σας πώ τί λένε. — Άς είναι! άπεκρίθη ο Πίλλ, χωρίς να παρατηρήση τώ θριαμβευτικόν μειδιάμα, τώ όποιον εφώτισεν άμέσως τώ πρόσωπον του γέρου-Θωμά.

Οι δύο φίλοι ήπιαν, έπαίξαν, ξαναήπιαν, ξαναπαίξαν. Είς τώ τέλος τούς έκέρσασε και ο κύρ-Θωμάς.

Μετά μίαν ώραν, όταν έξήλθον τρικλιζόντες από τώ μπαρ, είχαν λησμονήση τελείως την ιστορίαν του «κούρηματός» των.

Έν τώ μεταξύ ο κύρ-Θωμάς έτριβε τώ ματογυάλια του και ήγωνίζετο να διαβάση τας επιστολάς, ως να ήλιπιζεν, ότι τώ τώ άπεκαλύπτον έξαφνα τώ μυστικόν των.

Τίποτε! εφίθυρσε στενάξων. Δεν υπάρχει ούτε μία άγγλική λέξις εδώ μέσα. Πρέπει να τώ δώσω ετόν «Καθηγητήν». Να ιδούμε, τώ τώ διαβάση κ' αυτός; Γιατί αρχίζω να υποπτεύομαι, ότι δεν είναι ούτε λατινικά.

Ήκείνος, τον όποιον ο Θωμάς γνώμαζε «Καθηγητήν», ήτον ένας άλλόκοτος άνθρωπος, ναυαγός τής ζωής,

γράφουν μόνον των. Έτσι έζούσαν ο πτωχός.

Ο κύρ-Θωμάς άπορούσε πολύ πώς επιστολαί, γραμμέναι εις ξένην γλώσσαν, έπεσαν εις τώ χέρια του Πίλλ και του Ήζαν και, ως πονηρός που ήτο, έμυρίσθη ότι εκεί-μέσα ήτο δουλειά, και καλή δουλειά μάλιστα...

— Κρίμα μόνο που είναι ανάγκη να νάκατατέψω 'ς αυτή και τον «Καθηγητή», έσυλλογίζετο. Άλλά τί να κάμω; δεν έχω και κανένα άλλον. Άν ο γέρου-βλάνος καταλάβη τίποτε, τώ βρω τρόπο, άφού μου μεταφράση αυτά τώ γραμμάτια, να τον κάμω να τώ ξεχάση. Έγώ σην κάβα μου ένα κάποιον ούτσκου που τώ τώ μεθύτη τόσο καλά, ώστε, όταν τώ συνέλθη, δεν τώ θυμάται πώ τίποτε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'

Τώ μυστικόν τής κασσετινας.

Τώ ίδιο βράδυ, κατά τας δέκα, ο «Καθηγητής» άνεκράνισθη άπροόπτως εις τώ μπαρ του κύρ-Θωμά, ο όποιος,

τόν άφρον και άρχισε να τώ λέγη: — Φίλε μου, τώ τώ ζητήσω μία μικρή χάρι.

— Ό,τι θέλετε, κύριε Θωμά, εύχαρίστως.

— Ά, δεν είναι και τίποτε σπουδαίο. Θά μου πήτε μόνον τί λέγουν αυτά τώ χαρτιά. Είναι γραμμένα σε γλώσσα που δεν την έννοώ.

Και ο Θωμάς έτεινε εις τον «Καθηγητήν» την δέσην των επιστολών.

— Γαλλικά! άνέκραξεν άως, με στιγμιαίαν λάμψιν χαράς εις τώ σφύσμενα του μάτι.

— Ά, είναι γαλλικά; υπέλαθεν ο Θωμάς; μα διαβάξτε σεις γαλλικά;

— Άν διαβάω γαλλικά, τί λέτε! εφώνασεν ο «Καθηγητής» σείων την δέσην των επιστολών. Είναι ή μητρική μου γλώσσα! Θά σας μεταφράσω αυτά τώ γραμμάτια άμέσως.

Άλλ' ο Θωμάς δεν έκρινε φρόνιμον ναύση τον «Καθηγητήν» να αγνώση τας επιστολάς εκείνας νηφάλιος. Τώ τώ έπήρε, με την πρόφασι, ότι τώ τώ τώ αν ήσαν έλαι, και έτρεξεν εις τώ

ΦΩΤΕΡΑ ΣΚΟΤΑΔΙΑ,

— ΤΗΝ εφώνασεν εύτυχία μου. Πήγαινε τον Άδη να ζητήσω. Δεν τον Ήρθε κ' έμ' έσμπόνασε, την εύτυχία μου τώ πώ.

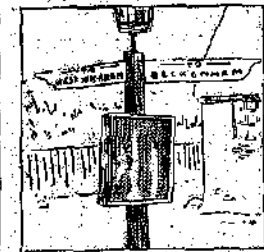
— Έρχεται, την άκαθω κατόπι μου. Μα δεν γυρίζω τώ κεφάλι: Φοδούμαι, με τώ πρώτο άντικρασμα, Μην τύχη και την χάσω πάλι.

— ΠΑΤΙ θα κρύβουνε τώ μάτια σου; Καλά, λαχτάρα έχεις ή πένο; — Καίμους, λαχτάρας, πόνοους μέσα μου. Τα θάρτω δεν τώ φανερώνω.

Τά δάκρυα αυτά είναι σφράγμα χάριτος. Κ' έχουν πηγή βαθύτηρη, άλλη: Τα στέλνει επ' την καρδιά τώ μάτια μου. Κάποια εύτυχία πολύ μεγάλη.

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

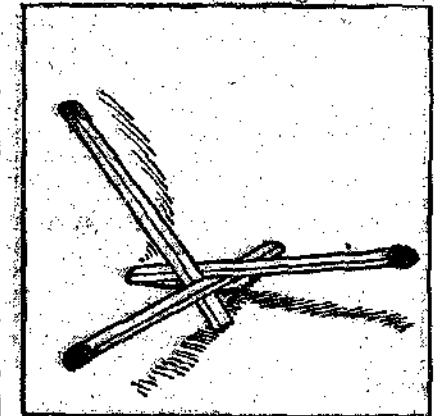
Ευφύες μέσον.

Είς τώ Μπύ κανάλι π ής 'Αγγλίας, ή Αστυνομία έτοποθέτησεν έπί τώ δροδείκτου - στύλου ένα κ' άθρεπτήν, εις ένα μέρος όπου διαταυρούνται πάντα δρόμοι. Ο καθρέπτης αυτός έπιτρέπει εις τούς οδηγούς των αὐτοκινήτων και των αμαξών να βλέπουν εγκάρως, εάν έρχονται αντίθετως άλλα όχηματα. Με τώ ευφύες αυτό μέσον προλαμβάνονται αι συγκρούσεις, αι όποιαι εις τώ μέρος εκείνο ήσαν έλλοστε συχνάί.

Εξμασμά.

Εξαιφνης τώ αλογον άγριώσι, ρίπτει κατά γής τώ φορτίον του, άφινει τον μολωνάν εις την μέσην τώ δρόμου, τρέχει δραμαίον εις την ήλην τώ ιππικού και τοποθετείται μεταξύ των άλλων ίππων. Με δυσκολίαν εδιώχθη από την ήλην.

Είμπορείτε να τοποθετήσετε επάνω εις ένα τραπέζι τρία σπέρτα, εις τρώπον ώστε να είμπορούν να υποβαστάσουν τώ κουτί των σπέρτων, άλλα χωρίς τώ κεφάλια των τρώων αυτών σπέρτων να εγγίζον τώ τραπέζι, ούτε

ΠΑΚΝΙΑΣΜΕΝΑ είναι τώ φλάμπουρα. Και τάρματα ή άκουριά τώ δένει. Δεν πάθαναν — άποκομήθηκαν — Άθάνατοι είναι οι θεοκαμένοι.

Και μία νυχτιά, σαν να άγειρεύθηκαν. Μεσ' ετόν άτέλειωτα τώ χρόνο, Άναστήλυσθηκαν τώ φλάμπουρα. Και τάρματα έτριξαν με πόνο.

— ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ ή ούρανόβωρη. Στην Άγία Τράπεζα άπλωμένη. Τού Ήσταυρωμένου θεού τώ μήνυμα, Τής υίκης μήνυμα προσμένει.

— Ή νίκη, νίκη! — Ή άφνω άνοίχθηκε. Τής λόγχης ή πληγή ή κλεισμένη, Κ' ή Σταυροφόρα έρροδοδόρηκεν. Άπ' την πληγή ή ματωμένη.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

τό κουτί, ούτε να εγγίζονται μεταξύ των;

Η άνωτέρω εικών σας δείχνει πώς θα τοποθετήσετε τώ τρία αυτά σπέρτα, ώστε να κρατήσουν επάνω των τώ κουτί υπό πούς ρηθέντας όρους.

Εβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

α.) Παίζοντες.

Ένάλη από τώ Όμηρείου Ήρωος

ΤΙ	ΣΤΟ	ΚΗ	ΤΙ	ΜΗ
ΡΙ	Ι	ΓΡΑ	ΦΥ	ΡΘ
ΜΑ				
ΦΙ	Α	Δ	Α	Α
ΚΗ	ΣΙ	ΓΡΑΜ	ΓΕ	ΚΗ

Να συναρμολογηθούν αι συλλαβαί αυται, ώστε ναποτελεσθούν τώ ονόματα πέντε μαθημάτων ή βιβλίων τώ Σχολείου.

β.) Διά τούς Γαλλομαθεές

Ένάλη από τώ Ήρωος των Βαλκανίων

N* n**s *ppi*pp**bs j*in**s c* q** n' *t p** * n**s.

Νάναγνοσθή τώ φωνηεντόλιπον τούτο.

Αόσεις τώ 13ου φύλλου.

α.) Θραϊνον, έδρα, χάρτης, πίνιας, κίμωλα. — β.) Rira bien qui rira le dernier.

Τώ πρότερον καθήκον τώ καλού συνδρομητού είναι ή εναρκτής άναγνώσις τής συνδρομής των

